

Virkeligheden under dansk Overhøjhed, ledet af en fransk-engelsk Overkommis-sær, men under dansk Overhøjhed vedrørende Toldomraadet, idet Fristaten ind-drages i det danske Toldomraade, fri Benyttelse af alle de i den vedkommende By liggende Vandveje, Dokker og saa frem-deles, Ret til at udvide og forbedre disse, Overtagelse, Kontrol og Forvaltning fra dansk Side af det samlede Jenbanevæsen og af Post-, Telegraf- og Telefonforbindelse i Forholdet Fristaten—Danmark, den udenrig-ske Ledelse af denne Fristats Anliggender og endelig, at Beboerne dør ipso facto i selve det Øjeblik, Bestemmelsen traadte i Kraft, skulde ophøre at have deres tidligere Na-tionalitet og gaa ind i en ny oprettet Fri-stats Nationalitet. Jeg tror, at selv de, der med den største Bekymring har hørt om og her paa Rigsdagen lige fra Begyndelsen behandlet denne In-ternationaliseringsplan, ingen Sinde havde tænkt sig en Plan af en saadan Karakter og et saadant Omfang, som nu er skildret i dette Værk. Da Ministeren har nægtet at forelægge selve Planen, er det umuligt at vide, hvilke Punkter i Danzigs Forfat-ning man har villet fravige; men det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har nævnt særlig §§ 103—106 som Forbillede, og det er dem, jeg har peget paa som skildrende den fuldkomne Løsrivelse, den varige Oprettelse af Fristaten under Dan-marks Overhøjhed paa visse væsentlige Om-raader som Formaalet for den af den danske Regering støttede Delegations Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Refshauge sagde, at det var muligt, at denne Plan kunde bruges i den politiske Agitation, og mente, at dette var Formaalet med Fore-spørgselen. Jeg vil herom gerne sige til det ærede Medlem, at der ikke for mig er Tale om at bruge denne Plan til noget politisk Formaal, ej heller vilde jeg nu paa nogen Maade søge at fremkalde fra de ærede Medlemmer fra de slesvigske Lands-dele nogen Udtalelse af Misbilligelse af denne Plan, hvilket maaske tværtimod kunde bringe dem i en Tvangssituation, hvor de nødsagedes til, med Uvillie i Sind, at indgaa paa en Billigelse. Thi det fore-kommer mig at være det eneste i denne Sag, som overhovedet overfor Fremtiden kan stille os noget roligere, at denne Plan er gennemført uden hverken forudgaaende, samtidig eller efterfølgende Billigelse af den danske Lovgivningsmagt, af den danske Folkerepræsentation, hverken af det Folke-ting, der sad i 1920, eller det, der sidder nu. Jeg føler mig overbevist om, at hvis

en saadan Plan havde været forelagt for den danske Folkerepræsentation, vilde den ingen Sinde have kunnet faa dens Billigelse, og jeg føler mig overbevist om, at hvis ikke særlige politiske Forhold maaske kunde gøre det nødvendigt, hvis der æskedes en Dom, da at tilsløre sin virke-lige Mening, vilde en saadan Billigelse ikke kunne opnaas. Jeg har derfor ogsaa med stor Tilfredshed ved første Behand-ling hørt et Medlem af det nuværende Regeringsparti, der sikkert er Talsmand for en vidt udbredt Stemning i det nu-værende Flertal, det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, bestemt tage Afstand fra den Plan, som nu, selv om den ikke af Mini-steren godvillig udleveres til den høje Rigsdag, dog er kendt i Hovedtrækkene og dermed fordømt af det danske Folks store Flertal.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg finder Anledning til at oplæse en enkelt Passus af den Tale, jeg holdt den 20. Maj 1920, altsaa medens Flensborg-Dele-gationen endnu var nede i Paris, og hvori det tydeligt er sagt, at denne Plan ikke forebragtes paa den danske Rege-rings Vegne, men udelukkende som Dele-gationens Forslag. Jeg sagde den Gang følgende: „Flensborg-Delegationen havde sine Tanker om en Ordning med indre Selvstændighed under Protektorat af Fol-kenes Forbund eller de allierede Magter, men disse Tanker staaar selvfølgelig kun for Delegationens Regning. Den danske Regering har ikke villet og heller ikke kunnet stille noget Forslag om Formerne for Internationaliseringen. Hvis man fra de allierede Magters Side vilde gaa ind paa denne Tanke, var det selvfølgelig dem, der maatte udarbejde Forslaget.“

Rode: Den højtærede Statsminister har gentaget nogle Udtalelser i en Tale, han har holdt tidligere her i Tinget, og hvori han, saa længe Sagen stod paa, søgte at holde det sande Forhold med Hensyn til Udsendelsen hen. Men hvad den højtærede Statsminister ikke nogen Sinde har bestridt, er, at hvis den mellem-slesvigske Delegation havde kunnet op-naa Tilslutning fra de allierede Magter til Planens Gennemførelse, vilde Stats-ministeren have anerkendt og godkendt den. Jeg beder ærede Medlemmer se paa, hvad det er, der har været paa-tænkt, og erindre, at en dansk Rege-ringschef har ønsket at godkende en saa-dan Plan for Forholdet mellem os og vort Naboland og en derimellem liggende